

Vladimir Levstik:

GADJE GNEZDO.

Povest iz dne trpljenja in nad.

(Nadaljevanje.)

En sam potjub! Ko sta odhajala in je skočil še enkrat v hišo — pomniš? — sem se izporabil in ga poljubila na čelo. In tja, prav tja ga je zadebla krogla; sem mi je povedal v sanjah, in Mrkunov je potrdil, ko je bil pri nas. Beži od mene, d'ane pogineš še ti! — mrmra vsa iz sebe, brane se venomer. Brezdanja muka trepe v njenem glasu.

Pamet, mati, pamet! To so znote vaše žalosti, to je zbgana ljubezen; še zdaj komaj verjamem, da mislite zares. Prepelno sreca vas vodi v zablodo, dobrota in močni um vas delata brezruečno in nespametnejo od neumnih.

Zabavljal, samo da me pušči! Ne veš, da sem te prekleva! Gad se kratko, skoraj veselo zasmeje.

Kdo sliši, kar kažeš materina ljubezen! Blagoslovili ste me!

— Nočem te umoriti, kakor sem Joža. Rekla sem, da nimam sinov.

Mari ne razumeš, ne čutiš? Hočeš da znorim pred teboj? Naj skočim v vodo, da te rešim? Če imas kaj usmiljenja, pusti me. Sedi tam in povej, kar imaš, pa kratko: neskar, kar ni za tuge ljudi. Materne ne drezaj, ni je več; od mate-

re žive simovi, od Kastelke umrja.

Obup mu igra na ustnieah. Bo-

ril bi se žijo; ali kaj zaleže pri starci heda! Kar si stepe v glavo, stoji na vekomaj, če same ne izvrže. In razume jo, stokrat globlje, nego on sebe: to je ljubezen, ki je močna od rojstva, v uru nevarnosti pa se drami in blede;

ljubezen, ki svet ni videl enake.

Vse njeni delo, karkoli je misliša in čutila, še strast do zemlje je bila nemara ljubezen do njih: ljubezen, tako velika, da se sama žrtvuje! Kolne, ker blagoslovila, podi, ker ljubi... Le taji sina, Kastelka, in goni ga stran; to je sve-tejski od objema. Zamoti se, če prav z mrtvaškimi fantazijami: čez leto dni, ko se vrne mir in z njim gada v rodno gnezdo, skopne kakor slana v solnčni žarkih:

Vendar mu je tesno: da le omeniš senco, že pada neko odkod.

Pokorno sloni za mizo in govoriti; vse svoje prigode pove, vse križe in klane opise. Vdova za pečjo ga ne vidi, ne sliši; sive oči strme kdovekam preko njega, za delom ji kuje bogve kaj. Tonetu zastaja glas, reči se motajo v glavi; nazadnje pravi trpkovo zloviljno:

— Kaj si imava povedati, če niste več moja mati?

In vstane, zategne si pas; kljuh vsej ljubezni, ji šteje v greh.

Prav govoris, — meni stara, — Ničesar. Ali bodi kakor doma: sam veš, na svojem si. Soba je zimerom pripravljena, za jed učak, kar hočeš, in daj si nositi gori. Vsceno mi je, le pri miru me pusti; kadar pojdeš, si prihrani slovo.

Tone pokima v žalostnih mislih in gre. Cesta h Galjotu je bela in suha, zli se, da poje grdoč pod nogami; kot senea se vlcce tegoba od doma za njim.

Galjot razprostira na pragu ruke.

— Pozdravljen, Kastelkin gad! Vsaj eno veselje v teh žalostnih časih!

In Zina gleda svetlo in mu stiska desnico, misleč na Janeza, ki je njegove krvi.

V lepo sobo ga vabita, on pa se spravi med kmete:

— Da vidim naše dobre ljudi.

Vest o njegovem prihodu je našlo zletlo po vasi; gostilna se polni z grčami, britimi in brkato srscem, kakor jeliševe korenike ob vošči, že jih ivje zapade; z vsestrani mu rasto nasproti desnice liki oklesčeni gabri.

Že teče beseda: Galjot in Zina le gledata, Tone o bojih, kmetje o stiskah; eden omeni Janeza, drugi našteva krivice, ki vpijo do neha; društva razpuščena, dobiti ljulje po nedolžnem v ječi, obrekovanje in laž strahnjeta deželo, poslovenje se skriva ko divja zver,

— Če premislil človek, da tača naša kri kakor njihova! — škrtajo sive. — Mari ni vseh mati rodiša?

— Naj teče! — Gad trka po mizi. — Naj se polnijo ječe, naj be-

sne ovadahi; tem preje bo lonec dal.

Izpred ljubljanske porote.

Dne 2. marca sta sedela na začetni klopi brata Vid in Pavel Čepin. Vid Čepin je doma iz Planinske vasi na Stajerskem. Bil je zaradi tativne in goljufije že večkrat predkazovan. Po počkuji je železničar, ker pa mu delo ni došalo, si je izmislil krasne načrte in zanje pridobil tudi svoje.

— Tu stoji in posluša, — se

2. Kako dolgo bo živel in kakake smrtni bo umrl.

3. Ali mu je žena zvesta ali ne?

Ko je Čepin dobil podpis, se ni več zmenil za zadovo, tako da so

že vsi manjo pozabili, dokler ni

dobil Zoreči neljubega presenečenja po mnenju tožbi.

Oba obtoženca zanikata vsako

krivdo. V skoro peturnih izvajanjih dokazujeta, da sta posojevala

Zoreči ponovno veče svote in da

so osumljeni menice prave, od

Zoreči pravilno in v redu podpisane.

Pozno zvečer se je začelo zasljanje prič, ki jih je nad 30. Do-

sedanje izpovede prič zagonetne-

ga slučaja niso mogle pojasnit.

Dne 3. marca popoldne se je na-

daljevalo prejšnjega dne preki-

njeni zasljanje prič. Razni les-

ni trgovci so potrdili, da je delal

Pavel Čepin z lesno trgovino zelo

dobre kupčeve.

Priča Anton Kos, Dominik Lovsin, Josip Čepin, Anton Počkaj in

Franz Reisner so izpovedali o raz-

merju med Čepinom in Zorečičem:

deloma so potrdili "čarovnije"

slimljivimi podpisi, deloma izpo-

vedali ugodno za obtoženca, ko so

slikali Zorečiča kot skopuh, ki si

je skušal od vsakega kaj izposo-

dit. Obtežilno za obtoženca je

izpovedat Josip Slejko, ki je izjavil,

da ga je Vid Čepin spraševal,

kako se menice podpisujejo.

Alojzij Zorečič izjavlja, da si od

Čepinov ni nikdar izposodil nit-

vinjar. Opisuje nato "čarovnije"

"in" izjavlja, da je podpisal tri

prazne liste; imel pa je vse to za-

sal.

Gospa Zorečič je izpovedala, da

je njen mož vedno poročal o

svojih denarnih postih. O kakem

posojilu od bratov Čepinov pa je

nikoli ni pravil. Vida Čepina je

imela za poštenjaka. O "čarovniji"

izpove isto kot njen soprog.

Tudi ona trdi, da sta listke pod-

pisala ona in njen soprog, a ta le

na njeno izrecno, prigovarjanje.

Med njo in obema obtožencema

pride ponovno do burač nasto-

sov, ker ji Čepina očitata laž. Žan Alojzij Zorečič govoril samo mora predsednik večkrat miriti in pozivati k redu.

o "coperniji" in pravi, da se je

tudi na trikrat podpisal. Pravi, da

je Vid Čepin par papirje nekaj

dni nato sežgal in rekel, da mora

pepel nesti k čarovniku.

Predsednik k Vidu Čepinu: Ali

ste vse sežgali, tudi one, ki jih je

podpisal g. Zorečič!

Obožence: Da.

Spošteni smeh, ker se je Čepin

tem ujet, ker je dozdaj trdil, da

Zorečič ni podpisal nikakih

listkov.

Priča Hinko Valenčič, železničar, izpove, da je videl, kako je

Pavel Čepin v hotelu štel denar,

velik kup po 100 dinarjev, in dal

celo svoto zvono.

Kdaje se mi spet nasmej, Jela?

— govori Tone otočno in

kakor v sanjah. — Tako svetal je

bil včasih tvoj smeh... Ali mi u-

bode ljudje, mi siromaki!

Tedaj se vzdrami in strašno

zardi; na vojni je nehal sovražiti

zenske, ali dvoriti še zmoreno ne-

zna. Jela, videc ga tako nerodne-

ga, se zdajec zvonko zasmije in

njen obraz je ves ko nekdaj. Ga-

bodo poskoči sreč od pijačne misli.

— Pa mati? — ga vzdrami Ga-

ljotov glas.

— Mati? — Tone se udari po

čelu — Molčimo, Galjot; naj me

zemlja pogoltne, če je kdaj nesreč-

nejši od naše stare.

Vest Človešta povzdigne svoj glas tako strašno in mogočno

da se nihče ne bo upal upirati.

Kri milijonov ne teče zaman, —

potruje Tone resnobno.

In vsak kraj bo ponosen na

tiste, ki so zaradi pravice preganjanje trpeli, — preročuje starci.

Slavolok postavim Janezu,

kadar se vrne v dom! —

Preznanje je trajala vse noč od

3. marta in se je končala še v

4. marmcu, ko je Vid Čepin

zavzel v Leskovec.

Preznanje je trajalo vse noč od

3. marta in se je končala še v

4. marmcu, ko je Vid Čepin

zavzel v Leskovec.

Preznanje je trajalo vse noč od

3. marta in se je končala še v

4. marmcu, ko je Vid Čepin

zavzel v Leskovec.

Preznanje je trajalo vse noč od

Požigalec.

FRANCOSKI DETEKTIVSKI ROMAN.

Spisal Emile Gaboriau,

Za "Glas Naroda" prevel G. P.

83

(Nadajevanje.)

Ljudje v Sovter pa so vajeni takih zamud. Pripravljeni so na čakanje. V sledi tega sta pričela zdravnik in de andore hoditi po potruji gorinjod ter nista kazala nikakega znamenja nastrpnosti ali presenečenja vsprično zamude. Tudi bi bilap ray nič presečena, če bi se jima povedalo, da ju opazujejo radovedne oči. Poznala sta svoje dobro mesto. V resnici je bilo tako: Dva radovedneža sta prišla na postajo, kjer sta stala nekoliko na strani ter vpraševala drug drugega:

— Bog ve, na kaj čakata?

Konečno, proti eni uri, je zapel zvonec in postajačelnik je skočil pokonci. Tudi v čakanici se je pričelo življenje, vrata so se odpirala in zapirala in na peron je nekdo pripeljal dvokolnico.

Iz daljave je bilo čuti grmenje vlaka sred nočne tišine in zdravnik ter gospod Sandore sta pohitela v čakanicu.

Vlak se je ustavil. Vrata so se odprila in prikazala se je markija, opiračoča se na roko gospoda Folgat. Obema je sledil markij, s potno torbo v roki.

— To je torej bilo, — sta rekla oba prostovoljna ogleduha.

Ker ni bilo nikakih drugih potnikov, sta ogleduha pregovorila voznika omnibusa, da je takoj odjeljal proti mestu. Hotela sta namreč priti v mesto čim preje, da oznanita prihod očeta obtoženega.

Dnevni čas pa je bil kaj nepriličen za to. Klub temu pa sta upala, da bosta našla še par ljudi v klubu, kajti ljudje se pri igri kaj radi zakasnijo. Boljše pa bi storila, če bi bila ostala na postaji, kajti priča bi bila prvemu sestanku med gospodom de Sandore in markijem de Boaskoranom.

V sled naravnega impulza sta takoj pohitela drug proti drugemu ter si stisnila ruki na energičen način. Obema so tiale solze v očeh. Odpirala sta svoja usta, da izpregovorita, a nobena beseda ni mogla preko ustnic. Razvjetega pa ni bilo treba nikakih besed med njima. Stala sta v sledi tega nepremično, ozirajoč se drug v drugega, ko je stopil bližje dr. Sejnbo ter reklo:

— Kovčegi so na vozlu. Ali gremo?

Zapustili so postajo. Noč je bila jasna. Na obzorju, dvigajoča se nad temno neasco spečega mesta pa sta stala ba stolpa starga grada, ki je služil kot jutnica.

— To je prostor, kjer se nahaja moj Žak, — je mrmljal markij. — Tam je zaprt moj sin, obtožen strašnega zločina.

— Ga bomo že spravili ven, — je reklo zdravnik bohrilno, ko je pomagal markiju v kočijo.

Zaman pa je skušal tekom vožnje spraviti svoje spremjevalec v boljšo voljo. Njegova upanja niso našla nikakega odmeva v njih obupnih sreih.

Gospod Folgat je vprašal za Pienizijo, kajti presenečen je bil, da je ni našel na postaji. Gospod de Sandore pa je odgovoril, da je ostanla doma, da dela draščino obema tetama in gospodu Magarvarju. To je bilo vse.

Najti je položaje, ko je mučno govoriti. Markij je imel dosti opravka s tem, da je dušil v sebi krčevite vzdhi, ki so se mu sempatam dvigali v grlu. Bagala ga je misel, da se nahaja v Sovterju. Naj reče kdo se toliko proti resnici je, da manjša naša čestva. Ko je stisnil roke Sandoreja, je bil bolj ginjen kot pa v sled vseh pisem, katera je dobil v zadnjem mesecu.

Ko je videl od daleč ječo Žaka, je dobil prvi jasni pojem o strašnih mukah, katere je moral reti njegov sin. Markiza je bila popolnoma izčrpana. Zdajo se ji je, kot da je celo njen telo zlomljeno.

Gospod de Sandore se je stresel, ko se je ozrl na obo, kajti vi del je, da sta na koncu svojih moči: Če sta že ta dva obupavala, kaj naj upa on sam, — on, ki je vedel, kako nelodljivo je bila življenska usoda Dionizije spojena z usodo Čaka?

Konečno se je ustavil voz pred domačo hišo. Vrata so se takoj odprala in markiza se je znašla v objemu Dionizije. Ostali so sledili v hišo. Ura je bila že dve, a vsaka minutu je bila dragocena. Dr. Sejnbo si je popravil očala ter reklo:

— Predlagam, da izmenjam svoje informacije, Jaz, za svoj del, sem že vedno na isti točki. Vi poznate moje nazore. Jaz jih ne opustim. Kokelo je slepar in to bi treba dokazati. Jaz se delam kot da se ne brigam več ranj. V resnici pa ga bolj natančno opazujem kot kedaj poprej.

Dionizija ga je prekinila, rekoč:

— Predno se odloči kako stvar obstaja dejstvo, za katero morate vedeti vi vsi. Poslušajte.

Bledo, kaj smrt kajti stalo, je dosti napora, da razkrije na ta način skrivnost svojega sreca, a trdnim glasom in ognjevitimi očmi jim je povедala, kar je za priznana svojemu staremu očetu, — nameč o predlogu, katerega je bila stavila Žaku in o odločni zavrnitvi tega predloga oj strani Žaka.

Dobro storjeno, gospodiču, — je vzklikanil doktor, poln navdušenja. — Žak je zelo nesrečen, a klub temu še vedno zavidanja vreden.

Dionizija je zaključila svoje poročilo. Nato pa se je obrnila z zmagovalnim izrazom proti Maglarju ter dostavila:

— Ali je po vsem tem še najti človeka, ki bi vrzel, da je Žak podel moril?

Odlični odvetnik iz Sovterja ni bil eden onih ljudi, ki eenijo svoje lastno mnenje višje kot pa resnico samo.

— Priznavam, — je reklo, — da bi ne govril z Žakom tako kot sem storil, če bi šel jutri prvič k njemu.

— In jaz, — je vzklikanil markij de Boaskoran, — jaz izjavljam, da odgovarjam za svojega sina prav kot za samega sebe in to mu hočem jutri tudi povedati.

Nato pa se je obrnil proti svoji ženi in šepetajoč tako, da ga je mogla slišati le ona, je dostavil:

— In upam, da mi boš oprostila one sumnje, ki me polnijo sedaj z grozo.

Moci markize pa so bile izčrpane. Onesvestila se je in odmesti so jo morali iz sobe. Kakorhitro so bile ženske iz sobe, je dr. Sejnbo zaklenil vrata, se oprl s komolem na kamin ter reklo:

— Sedaj lahko govorimo. Kakšne novice nam pričasate?

Dvaindvajseto poglavje.

Ura je bila ravno enajst, ko je pršel ječar Blanžen, ves razburjen, v celico Žaka ter reklo:

— Gospod, vaš oče vas čaka.

Jetnik je skočil na noge, ves presenečen.

Prejšnji večer je dobil sporočilo od Sandoreja, ki ga je obveščalo o prihodu markija. Od onega časa naprej se je neprestano pravljil na pogovor in sestank z očetom. Kako bo vse izpadlo? Ničesar ni imel, po čemur bi mogel soditi. Vsled tega je sklenil biti popolnoma rezviran. Ko je sledil Blanženu po dolgem hodniku in neštevilnih stopnjach, je sestavljal vsakovrstne fraze ter skušal dati v svojemu obrazu dostojanstven izraz!

Predno pa je mogel izpregovoriti le eno besedo, je bil že v objemu svojega očeta. Čutil je, kako ga pritska če na svoje sreči in slišal ga je mrmlati:

— Žak, moj dragi sin, moje nesrečno dete!

V celiem svojem življenju, čeprav je bilo dolgo in viharino, ni bil markij izpostavljen tako težki preiskušnji kot je bila sedanja. Potegnil je Žaka k nekemu okru, se nagnil nekoliko nazaj, da ga boljše vidi in ves presenečen je bil vspri misli, da je sploh mogel kaj dvomiti o svojem sinu. Zdelo se mu je, kot da stoji tam on sam. Spoznal je svoje lastne poteze in svoje lastno obnašanje, svoje lastne jasne in svetle oči in svoje lastno odkrito, čeprav nekoliko ošabno vedenje.

Ko pa si je ogledal posameznosti, je zapazil, da je Žak strašno shujšal. Videl je, da je bleđ in da ima že dosti belih las na svojih seneh:

— Ubogi otrok, — je reklo, — koliko si moral trpeti!

(Dalje prihodnjih.)

Orjaški dvobuj v Aziji.

Pariz, koncem februarja 1922.

"Slovenec" piše: Angleška vlada je vznemirjena vsled zadnjih dogodkov v Indiji. Morda bi bilo navaževanja vredno pozivetvi, da potnika omnibusu, da je takoj odjeljal proti mestu. Hotela sta namreč priti v mesto čim preje, da oznanita prihod očeta obtoženega.

Dnevni čas pa je bil kaj nepriličen za to. Klub temu pa sta upala, da bosta našla še par ljudi v klubu, kajti ljudje se pri igri kaj radi zakasnijo. Boljše pa bi storila, če bi bila ostala na postaji, kajti priča bi bila prvemu sestanku med gospodom de Sandore in markijem de Boaskoranom.

V sled naravnega impulza sta takoj pohitela drug proti drugemu, mu ter si stisnila ruki na energičen način. Obema so tiale solze v očeh. Odpirala sta svoja usta, da izpregovorita, a nobena beseda ni mogla preko ustnic. Razvjetega pa ni bilo treba nikakih besed med njima. Stala sta v sledi tega nepremično, ozirajoč se drug v drugega, ko je stopil bližje dr. Sejnbo ter reklo:

— Kovčegi so na vozlu. Ali gremo?

Zapustili so postajo. Noč je bila jasna. Na obzorju, dvigajoča se nad temno neasco spečega mesta pa sta stala ba stolpa starga grada, ki je služil kot jutnica.

— To je prostor, kjer se nahaja moj Žak, — je mrmljal markij. — Tam je zaprt moj sin, obtožen strašnega zločina.

— Ga bomo že spravili ven, — je reklo zdravnik bohrilno, ko je pomagal markiju v kočijo.

Zaman pa je skušal tekom vožnje spraviti svoje spremjevalec v boljšo voljo. Njegova upanja niso našla nikakega odmeva v njih obupnih sreih.

Gospod Folgat je vprašal za Pienizijo, kajti presenečen je bil, da je ni našel na postaji. Gospod de Sandore pa je odgovoril, da je ostanla doma, da dela draščino obema tetama in gospodu Magarvarju. To je bilo vse.

Najti je položaje, ko je mučno govoriti. Markij je imel dosti opravka s tem, da je dušil v sebi krčevite vzdhi, ki so se mu sempatam dvigali v grlu. Bagala ga je misel, da se nahaja v Sovterju. Naj reče kdo se toliko proti resnici je, da manjša naša čestva. Ko je stisnil roke Sandoreja, je bil bolj ginjen kot pa v sled vseh pisem, katera je dobil v zadnjem mesecu.

Ko je videl od daleč ječo Žaka, je dobil prvi jasni pojem o strašnih mukah, katere je moral reti njegov sin. Markiza je bila popolnoma izčrpana. Zdajo se ji je, kot da je celo njen telo zlomljeno.

Gospod de Sandore se je stresel, ko se je ozrl na obo, kajti vi del je, da sta na koncu svojih moči: Če sta že ta dva obupavala, kaj naj upa on sam, — on, ki je vedel, kako nelodljivo je bila življenska usoda Dionizije spojena z usodo Čaka?

Konečno se je ustavil voz pred domačo hišo. Vrata so se takoj odprala in markiza se je znašla v objemu Dionizije. Ostali so sledili v hišo. Ura je bila že dve, a vsaka minutu je bila dragocena. Dr. Sejnbo si je popravil očala ter reklo:

— Predlagam, da izmenjam svoje informacije, Jaz, za svoj del, sem že vedno na isti točki. Vi poznate moje nazore. Jaz jih ne opustim. Kokelo je slepar in to bi treba dokazati. Jaz se delam kot da se ne brigam več ranj. V resnici pa ga bolj natančno opazujem kot kedaj poprej.

Dionizija ga je prekinila, rekoč:

— Predno se odloči kako stvar obstaja dejstvo, za katero morate vedeti vi vsi. Poslušajte.

Bledo, kaj smrt kajti stalo, je dosti napora, da razkrije na ta način skrivnost svojega sreca, a trdnim glasom in ognjevitimi očmi jim je povедala, kar je za priznana svojemu staremu očetu, — nameč o predlogu, katerega je bila stavila Žaku in o odločni zavrnitvi tega predloga oj strani Žaka.

Dobro storjeno, gospodiču, — je vzklikanil doktor, poln navdušenja. — Žak je zelo nesrečen, a klub temu še vedno zavidanja vreden.

Dionizija je zaključila svoje poročilo. Nato pa se je obrnila z zmagovalnim izrazom proti Maglarju ter dostavila:

— Ali je po vsem tem še najti človeka, ki bi vrzel, da je Žak podel moril?

Odlični odvetnik iz Sovterja ni bil eden onih ljudi, ki eenijo svoje lastno mnenje višje kot pa resnico samo.

— Priznavam, — je reklo, — da bi ne govril z Žakom tako kot sem storil, če bi šel jutri prvič k njemu.

— In jaz, — je vzklikanil markij de Boaskoran, — jaz izjavljam, da odgovarjam za svojega sina prav kot za samega sebe in to mu hočem jutri tudi povedati.

Nato pa se je obrnil proti svoji ženi in šepetajoč tako, da ga je mogla slišati le ona, je dostavil:

— In upam, da mi boš oprostila one sumnje, ki me polnijo sedaj z grozo.

Moci markize pa so bile izčrpane. Onesvestila se je in odmesti so jo morali iz sobe. Kakorhitro so bile ženske iz sobe, je dr. Sejnbo zaklenil vrata, se oprl s komolem na kamin ter reklo:

— Sedaj lahko govorimo. Kakšne novice nam pričasate?

Dvaindvajseto poglavje.

Ura je bila ravno enajst, ko je pršel ječar Blanžen, ves razburjen, v celico Žaka ter reklo:

— Gospod, vaš oče vas čaka.

ADVERTISEMENTS.

HAMBURG

Direktna vožnja z čudovitimi novimi "O" parniki. Potovanje za vse kraje Evrope.

APAGUAYA ..... 22 aprila

VESTRIS ..... 20 maja

VANDYCK ..... 17 junija

ORDUNA 15 aprila; 27 maja; 8 junija

VAUBAN ..... 12 julija

OROPESA 29 aprila; 10 junija; 22 julija

ORBITA ..... 13 maja; 24 junija; 5 avg.

Naravnost v Cherbourg, Southampton, Hamburg.

Vse zaprti kabine. Nobenih